THE HEBREW JOURNAL
דער אידישער זשורנאל
THE HEBREW JOURNAL
Published by
JOURNAL PUBLICATIONS OF TORONTO, LIMITED
542 DUNDAS ST. WEST - Telephones: TRINITY 6830-6831
NATHAN FRIEDLAND, President.
Only Daily Jewish Newspaper in the Province of Ontario.
Subscription Rates: $6 PER YEAR $3.50 SIX MONTHS
Single Copy—3 cents.
Entered as Second Class Mail Matter at C. P. O., Toronto, January 22nd, 1913.

יא אדער ניט קהלה

ניט איין מאָל האָבען מיר שוין קלאָר געמאַכט די שטעלונג פון "דער אידישער זשורנאל" אין דעם יעצטיגען סכסוך בנוגע שחיטת עופות און דעם שוחטים סטרייק.

עטליכע מאָל שיין האָט דער "זשורנאל" שטארק באטאָנט, אז ער שטעהט דורכאויס אויף דער זייט פון די סטרייקענדע שוחטים און געגען אלע די, וועלכע ווילען דעם סטרייק ברעכען און ניט דערלאָזען, אז די שוחטי עופות זאָלען אויפבויען אן ארגאניזאציע, וועלכע וועט שוין במילא זעהן, אז דער שוחט זאָל קענען פארדינען אנשטענדיגע שכירות, זאָל צו קיינעם ניט זיין פארשקלאַפט, און זאָל אויפהערען זיין א שיק־אינגעל ביי יעדען איינעם, וועלכער ברענגט אים שעכטען אן עוף.

מיר האָבען דאָס קלאָר געמאַכט און הערען עס ניט אויף צו באַטאָנען.

מיר האָבען אויך באטאָנט, אז אונזער שטעלונג אין דעם סכסוך האָט כלל וכלל ניט צו טאָן מיט דער קהלה אָדער רבנים. מיר האָבען זיך ניט געמישט אין האָבען ניט בדעה זיך צו מישען אין דעם ענין.

פאראן אידען, וועלכע האָבען בכלל תרעומות צו דער קהלה, פערזענלי־כע אָדער אנדערע קרייזודעס.

וואָס עס איז שייך דעם "זשורנאל", האָבען מיר מיט דעם ניט וואָס צו טאָן. מיט איינינע טענות סימפאטיזירען מיר אפילו. מיר האַלטען, אז די קהלה דאַרף זיין א פאַלשטענדיג פולע פארטרעטענדע קערפערשאפט פון דער גאַנצער שטאָדט. אין מיר וואָלטען גאָר ניט געהאט געגען, ווען די אידישע מאראנטא, אלס גאַנצע, באשליסט אין א געוויסען טאָג, אז עס איז כלל קיין קהלה ניט נויטיג, אז אן אנדער סארט קערפערשאפט זאָל אויפ־געבויט ווערען דורכציפירען די פונקציעס, וועלכע א קהלה אין א אידישען ישוב, דאַרף דורכפירען.

זיי געזאָגט, וואָלטען מיר ניט געווען געגען דעם, פארשטעהט זיך, אז מיר מיינען ניט דערביי צו זאָגען, אז מיר זיינען פאר הפקרות.

דער "אידישער זשורנאל" באַלאַנגט אויך ניט צו דער קהלה און האָט די שטאָדט אָנגעשטעלט רבנים, אויף דעם עקזיסטירט א ועד הרבנים און מיר זיינען עס ניט.

דער "אידישער זשורנאל" באַגאַנגט אויך ניט צו דער קהלה און מישט זיך ניט אין אירע ענינים, אויף דעם זיינען פאראן שוחלען און אר־גאַניזאציעס, וועלכע זיינען פארטראַטען אין דער קהלה, און די שוחלען זיינען די קערפערשאפטען, וועלכע דאַרפען רעאָגירען אויף דער אקציע פון זייערע דעלעגאטען.

וואָס מיר זיינען געגען, און געגען וואָס מיר וועלען קעמפען, און קעמפען איז, אז די שוחטי עופות זאָלען ניט געמאַכט ווערען פאר'ן שעיר לעזאזל פון די, וועלכע פרעטענדירען צו קעמפען געגען דער קהלה, און שלאָגען באמת די שוחטים.

זיי, אין וועמענס אינטערעסען עס איז ניט צו דערלאָזען, אז די שוחטי עופות זאָלען זיין ארגאניזירט, אָבער זיי האָבען מורא ארויסצוטרעטען אָפען געגען די שוחטים, ווייל זיי ווייסען, אז דאָס פאָלק סימפאטיזירט מיט די שוחטים, וועלכע וועגען כיז יעצט בארויבט געווארען פון זייער עלעמענ־טארישער רעכט אונטער'ן צודעק פון קאמף געגען קהלה, און זיי האָבען דאָס נוט אין סטראטעגיש אויסגערעכענט, ווייל א דאַנק דעם דאָזיגען צודעק האָבען זיי צוגעצויגען אין באַקומען די סימפאטיע פון די, וועלכע זיינען געגען פון דער קהלה, סיי פערזענליכע געגנער און סיי די, וועלכע האָבען באמת גערעכטע טענות געגען דער דאָזיגער שטאָדטישער קערפערשאפט.

מיר פיהלען דאריבער, אז עס איז אונזער חוב צו דער אידישער טאָ־ראָנטאָ צו מאַכען אזיי קלאָר ווי מעגליך און ניט אויפהערען אויפצודעקען די ניט־ריינע מאָטיווען פון די, וועלכע וויילען באַקומען די שוחטים אונטער'ן כלומשרד'ן מאָנטעל, אז דאָס קעמפען זיי ניט געגען די שוחטים, נאָר געגען דער קהלה.

דער "זשורנאל" פיהלט אלס זיין חוב ניט צו דערלאָזען, אז די עפענט־ליכע מיינונג זאָל ניט פארפירט ווערען. זיך ניט לאָזען שיטען זאמד אין די אויגען און זעהן די אמת'ע אישו אין דעם יעצטיגען סכסוך.

צוליעב די יעלבע מאָטיווען וואָס די קהלה איז געגענומען געווארען אלס שילד אין דעם קאמף געגען די שוחטים, האָבען אויך די דאָזיגע סטראטעגי־קער ארויסגעלאָזען קלאַנגען, אז דער "אידישער זשורנאל" האָט זיך פאר־קויפט צו דער קהלה, פאר גאָט וויסט, וועלכער גרויסער סומע גאָלד, און ווייל ניט ארייננעמען קיין אנאַנס פון דעם. צווייטען צד, און ניט קיין סטייט־מענט וועגען די טענות פון דעם צווייטען צד.

דער מאָטיוו פון די דאָזיגע קלאַנגען איז אן אייבערפלעכליכער. זיי וויילען פאר'סם'ן די עפענטליכע מיינונג מיט דעם געשריי, אז דער "זשורנאל" איז פארטייאיש. פארקויפט צו דער קהלה, און ער שרייבט ניט וואָס ער וויל, נאָר דאָס, וואָס די קהלה דיקטירט אים.

דער אמת איז, אז נאָך ביז יעצט האָט דער צווייטער צד זיך ניט געווענדט אין "זשורנאל" מיט קיין דערקלערונג, ניט סיי אלס אנאַנס און ניט סיי אלס דערקלערונג. און שרייבן הערט מען ניט אויף אז דער "זשור־נאל" וויל ניט אָנגעמען.

מיט נאָך א טונקעלען מיטעל באַגיצט זיך דער צווייטער צד, מיט פרוירען איינריידען דעם עולם, אז די אנאַנסען פון ועד הרבנים שרייבט דער "זשורנאל". וויסענדיג, אז קיין צייטונג טראָגט ניט קיין פאראנט־וואָרטליכקייט פאר אנאַנסען. נאָר די, וועלכע זיינען אונטער די אנאַנסען אונטערגעשריבען, און אז די שטעלונג פון דער צייטונג ווערט אויסגעדריקט בלוט עדיטאָריעל.

יאָ קהלה, ניט קהלה, איז ניט די אישו, און טאָר ניט ארייننעמען ווערען אין דעם סכסוך.

דאָס רעכט פון די שוחטים צו זיין ארגאניזירט.

די שוחטים זאָלען באַקומען דעם פולען פרייז וועלכען דער קאָנסומער צאָלט פאר שעכטען אן עוף.

די שוחטים זאָלען זיין אונאבהייניג פון די עופות סוחרים (טשיקען דילערס).

די שוחטים זאָלען באַהאַנדעלט ווערען ווי מענשען פון אזא שטאַנד, דאַרפען באַהאַנדעלט ווערען.

דאָס זיינען די וויפט פונקטען פון דעם סכסוך, און דער "זשורנאל", פונקט ווי די גרויסע אידישע פאָלקס מאַסען, זיינען פאר דעם, אז די שוחטים זאָלען עס באַקומען. ווייל זיי זיינען גערעכטע און מענשליכע פאָדערונגען.

קהלה, אָדער ניט קהלה, אזא קהלה ווי די יעצטיגע אָדער ארגאניזירען א עייע, א מער דעמאָקראַטישע, אָדער א וועלכע זי זאָל ניט זיין, איז ניט די אישו.

וואָלט זיך יעצט געהאַנדעלט וועגען גרינדען אָדער באשטימען די סטריקטוס פון א קהלה אין טאראנטא, איז דעם "זשורנאל'ס" פאליסי אלע מאָל געווען, און איז יעצט: — א קהלה פון פאָלק, פאר'ן פאָלק, אויף דער מאָקראַטישע יסודות.

א גרינגע האנט

פון יצחקי

א איד האָט בטבע א גרינגע האנט, ווייל ער האָט א גרינגע הארץ, דערפאר טרעפען מיר אזוי פיעל אידישע באר־בערס, אידישע מוהלים, אידישע כירורגען און אלערליי סאָרטען אנדערע אידישע "שניידער" און "שערערס".

וואָס דארפט איהר מעהר, אפילו א אידישער גזלן איז אויך געבענשט מיט א גרינגער האנט.

ווייסט דאָך שוין פון לאנג די וועלט צו דערצעהלען וועגען א וואָלד־סוחר וועל־כער האָט פארבלאָנדזשעט צו א אידישען גזלן אין א איינזאמען פעלד. דער וואָלד סוחר האָט פונקט געטראגען מיט זיך א חיבשע אפּותיקע און ער האָט באמערקט אז אין הויז וואוהין ער איז פארבלאָנ־דזשעט געווארען שטעהט שוין דער באַלע־באָס מיט זיין בנ'אָק, און מען שארפט העף, כדי צו מאַכען א סוף מיט'ן סוחר.

צאַפּעלט זיך נעבאָך אונזער סוחר און זאָגט שוין שטילערהייט ווידו. ער דערצעהלט פאר "איהם" וועגען אלע נסיונות וואָס ער האָט אין פארלויף פון זיין לעבען, ניט געפענגט ביישטעהן דעם יצר־הרע... און נאָך אנדערע אזעלכע זאַ־כען איז ער זיך מתודה פאר דעם רבונו של עולם.

פלוצלינג דערזעהט ער אן עלטערע אידענע זיצענדיג אין א ווינקעלע מיט א "צענא־רענא" (צאנה־וראלה) אויפ'ן שויס. די אידענע זיצט פרום איבערגעבוגיגע אר־בערן ספר און שליינגט די ווערטער.

דערפרייט ער זיך, און "ער הויבט איהר אָן פרעגען וועד זי איז. ענטפערט זי איהם אז זי איז עס די פרוי פון'ם גזלן און די מאַמע פון'ם בנ'אָק. פאלט ער פאר איהר אויף די קניה און בעט רחמנות.

"איך האָב א ווייב מיט קינדער, ווייסט ער פאר דער אידענע. דער־באַרימט זיך און דערלאָזט ניט מען זאָל מיך קוילענען".

הויבט אויף די אידענע איהרע פרומע אויגען פון'ם "צענא־רענא" און רופט זיך אָן מיט א ווייך קול צום אורח.

"רב איד, איהר דארפט זיך נאָר ניט ערגערען און שרעקען זיך אוואדע ניט. גלויבט מיר אז איך קען מיין מאַן און מיין זוהן בעסער ווי איהר, און איך פאר־זיכער אייך אז מיין זוהן האָט ברוך השם אזא גרינגע האנט. אז ווען ער קוילעט פיהלט מען אפילו ניט...

* * *

מאָלט אייך אז דאָס איז ניט מעהר ווי א מעשה און וויבאלד אז איך קען ניט נאראנטירען פאר דער אויסגעהאל־טענקייט פון דעם, דארפט איר עס ניט גע־מען טויט־ערנסט. נאָר מען מוז צוגעבען אז א מעשה איז עס א שעהנע. עס באַ־שטעטיגט בלויז ווי ווייט אידען זיינען גע־בענשט מיט "גרינגע הענט".

מסתמא האָט איהר דאָך געלייענט אין "זשורנאל" די נייעס אז די אמערי־קאנער אידען האָבען אויסגעטיילט לעצ־טען יאָהר איבער 56 מיליאָן דאָלאר אויף צדקה צוועקען.

56 מיליאָן! דאָס איז דאָך א מאַס־ניא, מיט וועלכער מען וואָלט באַלד גע־קאָנט איננאנצען פארמיידען דעם פינאנ־ציעלען קריזיס אין ענגלאנד. אן ווען מען נעהמט נאָך אין אנבעטראַכט, אז די דאָ־זיגע סומע איז אויסגעטיילט געווארען אין אזא שלעכטען יאָהר, ווי דער פאראנענע־נער איז געווען, מוז מען קומען צום שלוס, אז אידען האָבען ווירקליך "גרינגע הענט".

עס ווייזט מיר אויס אז עס איז בלויז א אידישע איינענשאפט צו געבען געלט אזוי ברייטהאַרציג אין מיט אזא גרינגער אָפענער האנט. בלויז א איד האָט דער־ווייזען צו אהוישלעפען פון קעשענע אזא זשמעניע און עס פארנאנדערטיילען צווישען ארימע און נויטבארעפטיגע.

און דאָס אלץ איז א רעזולטאַט אי־בער דער אידישער ווייכהאַרציגקייט, און איבער דער אידישער איינענשאפט צו גע־בען.

אמת, איך קען אידען וואָס האָבען "גרינגע הענט" צו נעהמען אויך, ווען עס לאָזט זיך, אָבער מען מוז געדענקען אז זיי נעהמען כדי זיי זאָלען קענען געבען...

א וואונדערבארע איינענשאפט איז די דאָזיגע "גרינגע האנט" ביי אידען. איך וואָלט זיך בלויז געוואונשען אז די דאָזי־גע איינענשאפט זאָל פון איינינע ניט מיסבריויבט ווערען פאר "פיק־פאקעטינג" און עגליכעס, וועלכעס איז בכלל רוקא ניט קיין אידישע מידה.

און אונזערע טאראנטאַ'ר אידען זע־נען אין דער דאָזיגער הינזיכט ניט ער־נער ווי די אידען פון אמעריקע. (איך מיין ניט חלילה אין דער הינזיכט פון "פיק־פאקעטינג" נאָר אין דער גרינגקייט צו געבען געלט). אונזערע טאראנטאַ'ר אידען, ווי אלע אמעריקאנער אידען האָבען מאָר־גע ליעב באַנקעטלאָך, און ביי די דאָזיגע באַנקעטלאָך ווייזען זיי עס אויס זייער גרויסע בריה'שקייט צו "פיק־פאקעטען" פון זייערע איינענע קעשענעס...

אָבער פונקט אזוי ווי זיי האָבען ליעב באַנקעטלאָך אזוי קענען זיי גוואלדיג נוראים און וועט אודאי זאַמלען גרויסע סומען, טאָ אפשר קען די פערדראַציע גע־בען דער רעגיערונג אן חלואה באַטש עטליכע מיליאָן פונט. באַקשטאַנסקי'ן רעזולטאַט איז בלויז א טעלעגראַם פון האָט סנאַדען באַקומען, אויב יאָ, צי קען ער אויסבארגען דער רעגיערונג דעם רוף, וואָס ער איז אהן צוויי־פעל באַקומען.

דעמט אַל, וואָס איך קען מיטטיילען פון הינטער די קוליסען אין די גרויסע היסטאָרישע טעג, און איך וואָרען נאָכ־אמאָל די צייטונגען אין ענגלאנד, אויס־לאנד און תל אביב, אז עס איז "קאַפּי־ריס" און זיי זאָלען עס חלילה ניט אי־בערדרוקען.

מאָנכע פון אייך, ליעבהאַרציגע לע־זער, האָבען מסתמא געהערט וועגען דער לעצטער גרויסער פאָליטישער איבערקע־רעניש אין ענגלאנד. עטליכע פון אייך האָבען אודאי געלייענען אין די גאַזעטען, אז מיר האָבען א נייע רעגיערונג. אָבער קיינער פון אייך וויים ניט, וואָס הינ־טער די קוליסען איז פארגעקומען ווי איך וויים. איך בין אימשטאנד צו איבער־געבען אייך פרטים וועגען דער גרויסער דראַמאַ, וואָס האָט זיך אָפּגעשפּיעלט אין די "חויבע פענסטער". וועלכע קיין בשר ודם, אויסער די וואָס שטעהען נאָר נאָהענט צו דער רעגיערונג, ווייסען ניט. איך מוז דערביי וואָרענען אנדערע צייר־טונגען, אז די ידיעות וואָס איך טייל דאָ מיט זאָלען ניט איבערגעדרוקט ווערען, ווייל זיי זענען "קאַפּיריס" אין ענג־לאנד אויסלאנד און תל אביב.

אלזאָ — הערט־זשע:

באַלד ווי דער קריזיס האָט זיך אנ־געהויבען, האָט רעמזי מעקדאָנאלד אַרויסגערופען צו זיך, אין 10 דאָונינג סטריט, זיין אלטען חבר מר. י. ל. פיין אויף א באַראַטונג וועגען שאפען א נאַ־ציאָנאלע רעגיערונג. די באַראַטונג האָט אזוי לאנג אנגעהאַלטען, אז מר. פיין האָט אויסגעפּיפּעט צעהן פּייפּס טאַבאַק און מעקדאָנאלד האָט אויסגערויכערט 17 מיט א שטיקעל וואָרבייזנס סיגאַרעטס. ענדליך האָט זיך מר. פיין אויפגעהויבען, ארויפגעלייגט א האנט אויף מעקדאָ־נאלד'ס אקסעל און זיך אנגערופען:

— חבר רעמזי, די האָסט מיין שטי־צע. צוזאַמען שטעהען מיר און צוזאַמען פאַלען מיר!

און זיי האָבען זיך ביידע צוכלי־פּעט.

אין דער זעלבער צייט האָט מר. מאַנאַ פון נעקסט דאָר נומער 11, אָפּ־געהאַלטען א זיצונג מיט מר. ש. גאָלד־בערג'ן וועגען דער קריטישער פינאַנציע־לער לאַגע. גאָלדענבערג האָט איהם צו־געזאָגט צו אויסנוצען זיין איינפלוס, וואָס ער האָט אויף פארשידענע בענק מענע־דושערס, אָבער ער האָט דערביי גע־שטעלט א באַדינגונג, אז סנאַדען זאָל ביי איהם קויפען דעם העבריאישען זשורנאל "איס" וואָס ער האָט ארויס־געגעבען און א סעט מחזורים און דרוקא פאר קעש, ווייל ער האָט פיינט מאַנקי ביזנעס. סנאַדען האָט זיך עגדליך אָפּ־געבעטען, אז ער זאָל נעהמען האַלב קעש און אויף דער צווייטער העלפט האָט ער איהם געגעבען א "פאַסטדייטעד" טשעק.

דערווייל האָט מר. וויליאַם צוקער־מאַן געהאַט א לאַנגע באַראַטונג מיט'ן נייעם אויסערן מיניסטער לאַרד רעדינג.

צוקערמאַן איז בידוע אן אמעריקאַנער בירגער און ער איז באַשטימט געווארען אלס ספּעציעלער שליח פון פּרעזידענט הואווער פון יוניטער סטייטס אף אמע־ריקע צו פיהרען אונטערהאַנדלונגען מיט ענגלאנד. לאַרד רעדינג האָט זיך ביי איהם געבעטען: "פאַני צוקערמאַן, איהר זענט א מענש מיט א סך סימפּאַטיעס. איך האָב געלייענט אייער לעצטען אַרטיקעל, אין וועלכען איהר האָט סימפּאַטיע מיט באַלשעוויזם; אין דער העבריאישער צייטונגסטישער צייטונג "דבר" האָט איהר סימפּאַטיע מיט ציוניזם; אין דער אנאַר־כיסטישער "פרייע אַרבייטער שטימע" האָט איהר סימפּאַטיע מיט אנאַרכיזם און אין דער אַרטאָדאָקסישער צייטונג "מאָר־גען זשורנאל" זייט איהר אויך אביסעל סימפּאַטיע מיט ענגלאנד און פאַראַלאַט אונז ניט". צוקערמאַן האָט זיך ניט גע־לאָזט לאַנג בעטען און מבטיח געווען, אז אויף די אמעריקאַנער שיפען, וואָס געהען קיין ענגלאנד און צוריק, וועלען אין די קומענדע ימים נוראים באַשטעלט ווערען גוטע חזנים.

צווישען די וואָס האָבען באַזוכט דעם פּרעמיער אין די קריזיס טעג, זענען אויך געווען מר. אייבראַהאַמס, וועלכער האָט מעהר קיין דאַנות. איי, זיי וועלען ניט זיין גליקליך — זאָל עס זיין אזוי! וואָס אַרט עס אייך? דער עיקר איז, די פאַר־גרייצערס. ווער דאַרף זיך אינטערעסירען צו זיי וועלען זיין גליקליך אָדער ניט? ווען דער מאַסען־מענש, איהר און איך, וואָלט געווען אויפ'ן פּלאַץ פון שלמה המלך, וואָלט ער זיכער ניט אויסגעקליי־בען קיין חכמה אנשטאט עשירות.

חכמה וואָלט ער געזאָגט איז אויפ'ן בית הקברות. חכמים געהען באַרפּס און צופוס. נאַראַנים פאָהרען אין קאַראַטעס, טאָ לאָמיר זיין נאַראַנים, אָבער רייך. דאָס איז דער שכל הישר און — עס בלייבט אן אָנגענומענער כלל.

נאָך מעהר איז עס אָנגענומען אין אונזער מדינה. דאָ איז אוצר העושר, וואו געלד איז ניט בלויז א מיטעל, נאָר א מאַשטאַב, צו מעסטען אינטעליגענץ און וויסענשאפט, חכמה און לייטזשקייט, איז דאָך אָפּגערעדט. דאָ איז געלד דערהויבען גאַבע, און וועמענס איינציגע עובדה איז אויסצופּרעסען אלץ מעהר און מעהר פון געלען מעטאַל אָהן א שום פארגעניגען פאר זיך: יענע געצענדיגע, וועלכע זאַמלען געלט לשם געלט און לשם זאַמ־לען גופא — אָט די דאָזיגע געצענדיגע זיינען אין וואָרט נעמאַר קיין אינ'ם רויש פון די באַלעגע טיילען, אין דעם אזיי ערה־ווייל, אין דעם קאַמ־מאַן" הערט מען דעם קלאַנג פון דעם פייף פון קיין איינפלוס. אז דעם פון אַרבייטער, פיעל געבענשטער ציוויליזא־ציע, וואָס רעדט, אהן דער מינדסטער באַ־רימערישקייט כלומרשט אביעקטיוו, וועט נען יושר, מענשליכקייט עהרליכקייט און געראַכטיגקייט.

ווען דרייזער האָט די דאָזיגע גע־צענדינער געהאַט באמת אין זיינען, האָט ער עס געדאַרפט זאָגען בפירוש. און אפשר וואָלט זיין וואָרט נעמאַר קיין וואו ניט וואו אן אָרט. דרייזער האָט אָבער טיילען, אין דעם אזיי ערה־ווייל, אין דעם קלאַנג פון דער "מאַן" הערט מען דעם קלאַנג פון דעם פייף פון קיין איינפלוס. אז דעם פון אַרבייטער, אז דעם פון אַרבייטער, ווייסע קוואַליפיצירט, ניט באַגרעניצט און דאַריבער, זאָגען מיר, אז עס וועט ניט האָבען קיין איינפלוס.

אָבער דאָס איז ניט אלעס. דרייזער האָט געגרעדט אלס שרייבער, און ער האָט מענס פון די פאַבריקען, הויפ־דער ראו אָנגעזונדענער נאַכ־ליכטיגען אויפקען, אין רוק זיך איבער די דעבער, אָנגע־פאַרבינגען שיין. זיינען די כ־די פאַבריקען מיט הונדערט אויפ־צוויי מאָל הונדערט טויזענד שוין וויי אויסגעמעקט פון גרויסע לאָרעבאַנען אין דעם באַגריפע פון גרויסע פאַרצעהרט זיך. יעדען מאַ־וועגען אוועק טויזענטער מיט האָבען דאָ אזוי לאַנג זייער וויי לאַנג זייערע מוסקולען הא־נעהאַט, אזוי לאַנג די גינאַנט־טייערען האָבען זיי יעדען מ־שלונגען. איצט איז די צייט מ־די נאַסען זיינען געפאַקט, מ־א טראַט צו שטעלען, אָבער ד־הייזער זיינען ליידיג סוהר־אין דער הויך שטעדט, וו־אמעריקע האָט גענומען צע־דער, די ארבייט זינגט א־מען, אויבער די שנעל אויפ־פאַרמלאזינקייט געשאפען טיגע פאַרמירונג. דעטראי־טאַרק כאַראַקטעריסטישע סערליך, האָט זיך געטרט, וו־אין דער הויך שטעדט, אמעריקע האָט גענומען צע־רען ביז זי האָט זיך אויפ־דעטראיט דעראיגט אין גוט־אָבער איר אויבער־ווייל, אין דעם אזיי ערה־רימס פון דעם קלאַנג־מאַן" הערט מען דעם פייף פון דעם אזיי ערה־ווייל, אין דעם אזיי ערה־ווייל, אין דעם אזיי ערה־ווייל, אין